

Gelozie

Cârdei V. Mariana

Astăzi, marea-i ca safirul,
cu reflexe de topaz,
soarele discret răsare
și-o sarută în extaz.

Marea-n valuri lin tresare
oglindindu-l cu ardoare
și-i răspunde visătoare,
în întreaga ei splendoare.

Dintre nori, palida lună
îi privea înfrigurată
și gândea că mândrul soare
o iubise altădată.

Gelozia o cuprinde
și dispare iar în nori,
pregătită să-i surprindă
facând amor până-n zori.

Trena-i - mantie cu stele,
tot argintul prins în păr,
raze-n platină o-mbracă,
o regină-ntradevăr.

Din înaltul bolții, luna
privește surprinsă-n mare,
unde își vede doar chipul
în oglinda lucitoare.

În adâncuri, dormitoare
din scoici și alge de mare
puse-n ordine firească
fauna să-și odihnească.

Frematând, marea-I oferă
un spectacol de magie
dăruindu-i primitoare
icre și fructe de mare.

Plouă iar în miezul verii,
fulgere brăzdează cerul
și perdele reci de apă

limpezesc bolta-nstelată.

Un şuvoi sprinten de apă
se strecoară printre stânci
şi coboară în cascadă,
de pe munţii-nalţi, abrupti.

Apa este-nvolburată,
sclipiri calde de argint,
şi goneste spumegândă
înspre mare, licărind.

Observând-o, intrigată
luna-şi zice în sinea ei,
că marea este superbă,
dar soarele-I doar al ei.